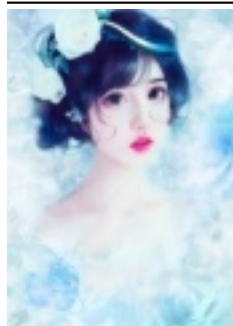

Mật Ngọt Hôn Nhân

Contents

Mật Ngọt Hôn Nhân	1
1. Chương 1: Xem Mắt, Lăn Đầu Gặp Gỡ	1

Mật Ngọt Hôn Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại Một mối tình được bắt đầu từ chữ duyên, cũng có thêm sự góp phần vu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ngot-hon-nhan>

1. Chương 1: Xem Mắt, Lăn Đầu Gặp Gỡ

Ngày hè, ánh mặt trời thiêu đốt mặt đất, người đi lại trên đường ít đến thăm, cho dù có thì ai cũng đều mang dáng vẻ vội vã.

Phía trước một nhà hàng cơm Tây ở trung tâm thành phố, một chiếc xe buýt từ từ dừng lại ở trạm. Cửa xe mở ra, một cô gái bước xuống, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, đôi mắt trong veo, lông mi dài khẽ rung động. Đây là một đôi mắt khiến cho ai từng gặp sẽ không thể nào quên được.

Cô có khuôn mặt với những đường nét sắc sảo, làn da trắng ngần, mái tóc dài được buộc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng, để lộ cằm cổ trắng nõn. Cô mặc một chiếc áo ngắn tay thoải mái màu trắng, nhìn rất trẻ trung. Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, kết hợp với đôi mắt kia, khi cười rộ lên sẽ xinh đẹp tuyệt trần tới mức nào.

Có điều lúc này, trên gương mặt đó chỉ có vẻ trầm lặng.

Cô xuống xe, hơi nóng phả vào mặt, nhưng dường như cô không có cảm giác nào mà cứ đi thẳng vào nhà hàng cơm Tây.

Trước cửa nhà hàng, một cô gái mặc váy liền màu hồng trông thấy cô, hai mắt sáng bừng lên, chạy vọt về phía cô.

“Thanh Lan, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Mình còn tưởng cậu cho mình leo cây chứ.”

Thắm Thanh Lan hơi nghiêng người qua một bên, cô gái kia liền ôm hụt. Trên mặt cô nàng lại không có vẻ gì là ngoài ý muốn, nhanh chóng lấy lại thăng bằng, hiển nhiên là đã sớm biết kết quả này.

“Xin lỗi, vừa ra đến cửa lại có việc nên mình đến muộn.” Thắm Thanh Lan bình thản trả lời, giọng nói du dương êm tai.

Vu Hiểu Huyền khoát tay, “Không sao, không sao đâu, chỉ cần cậu tới được là tốt rồi. Cậu nói xem, mình mới có hai mươi một tuổi, vẫn còn nhỏ lắm. Vậy mà mẹ mình cứ bảo mình đi xem mắt, sợ không ai thèm lấy mình sao? May là có cậu đi cùng, nếu không thì chắc chắn mình sẽ không tới.”

Vu Hiểu Huyền vừa nói vừa theo Thắm Thanh Lan bước vào nhà hàng.

“Cậu nói người đó ngồi ở đâu nhỉ? Làm sao chúng mình tìm được anh ta? Người này cũng thật là, không thể hẹn một chỗ nhỏ hơn để xem mắt à? Nhà hàng lớn như vậy, làm sao chúng mình tìm được đây.” Bước vào nhà hàng, Vu Hiểu Huyền hết nhìn bên này lại ngó bên kia, bĩu môi lăm bằm.

Dường như Thắm Thanh Lan đã quen với một Vu Hiểu Huyền như vậy, cô không chút để ý đến lời lải nhải của cô ấy, nhìn quanh xung quanh tìm kiếm một lượt, rồi đi thẳng về một hướng.

Vu Hiểu Huyền vẫn còn đang lăm bằm, vừa quay đầu đã thấy Thắm Thanh Lan đi rồi, bèn vội vàng đuổi theo.

Đi được nửa đường, tình cờ mắt Thắm Thanh Lan chạm phải một đôi mắt sâu thẳm khác. Cô khẽ dừng, rồi như thể không có chuyện gì mà thu mắt lại, không chớp mắt đi thẳng tiếp.

Ở giữa phòng ăn, có một người đàn ông mặc âu phục thỉnh thoảng đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, vẻ mặt rõ ràng là mất kiên nhẫn.

Đúng lúc anh ta đang suy nghĩ có nên đi hay không thì một bóng người hiện ra trước mắt.

Người đàn ông kia vô thức ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt xinh đẹp. Anh ta sững sờ nhìn khuôn mặt đó, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc trước vẻ đẹp đó.

“Vệ Lâm?” Thắm Thanh Lan nhẹ nhàng hỏi.

Người đàn ông nở nụ cười, sự mất kiên nhẫn vừa rồi đã biến mất, “Đúng, tôi là Vệ Lâm, chắc cô là cô Vu! Chào cô.” Anh ta vừa nói vừa đưa tay phải ra làm tư thế bắt tay.

Thắm Thanh Lan không vươn tay mà hơi nghiêng người, chỉ vào Vu Hiểu Huyền sau lưng rồi nói: “Anh nhận lầm người rồi, đây mới là Vu Hiểu Huyền, tôi chỉ là bạn của cô ấy thôi.”

Vệ Lâm hơi xấu hổ, đưa mắt nhìn sang Vu Hiểu Huyền. Thấy cô gái mặc váy liền màu hồng này có vẻ ngoài không xinh đẹp, nụ cười trên mặt liền phai đi vài phần.

“Cô Vu, chào cô.” Cũng không bắt tay với cô ấy mà cười chào một cách lịch sự.

“Không biết xưng hô với vị tiểu thư này như thế nào?” Vệ Lâm nhìn Thắm Thanh Lan chăm chú, trong mắt không hề che giấu vẻ ngẩn ngơ trước cái đẹp.

Về mặt Thắm Thanh Lan điềm tĩnh, “Anh gọi tôi là cô Thắm được rồi.”

Nhìn ra vẻ lạnh nhạt của Thắm Thanh Lan, Vệ Lâm không tiếp tục hỏi nữa.

“Món bít tết ở nhà hàng này khá ngon, hai cô có muốn nếm thử không?” Vệ Lâm cầm thực đơn, hỏi ý kiến Vu Hiểu Huyền và Thắm Thanh Lan.

“Chúng tôi không kén ăn, anh Vệ cứ chọn là được rồi.” Biết Thắm Thanh Lan không thích ứng phó những trường hợp như vậy nên Vu Hiểu Huyền chủ động trả lời.

Vệ Lâm cười cười, cũng không từ chối nữa mà chọn đồ ăn.

“Nghe nói Vu tiểu thư là sinh viên?” Vệ Lâm chủ động mở miệng, mặc dù hỏi Vu Hiểu Huyền nhưng ánh mắt vẫn liếc Thẩm Thanh Lan.

Anh ta là thành phần trí thức cao cấp, thu nhập cao, cũng được coi như là đẹp trai, điều kiện gia đình cũng không tệ. Tất nhiên anh chẳng thiếu phụ nữ vây quanh, trong số đó cũng có không ít người đẹp. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp người xinh đẹp như Thẩm Thanh Lan. Hơn nữa, khí chất thanh cao lạnh lùng, cả thái độ lạnh nhạt của cô với anh ta, tự nhiên lại càng kích thích sự hứng thú của anh ta.

“Đúng vậy.” Vu Hiểu Huyền trả lời có phần qua loa. Cô cũng chẳng có cảm tình với người đàn ông này, nếu không phải hôm nay mẹ cô ép thì cô cũng chẳng tới.

“Cô Thẩm và cô Vu học cùng trường?”

“Đúng thế, cô ấy là bạn học của tôi.” Vu Hiểu Huyền không nói bọn họ là bạn cùng phòng. Cô đã đoán ra rằng Vệ Lâm nhìn trúng Thanh Lan rồi. Tuy anh ta vẫn luôn nói chuyện với mình, thế nhưng cứ nói gần nói xa để tìm hiểu thông tin của Thanh Lan.

Cô biết Thanh Lan không có kiên nhẫn trả lời những người đàn ông như vậy, trong lòng cảm thấy áy náy với chuyện mình nhờ cô ấy cùng đi xem mắt.

Thẩm Thanh Lan đang uống nước cam thì cảm giác được ánh mắt mang theo tính xâm chiếm không hề che giấu của người đối diện. Ngón tay cô thon thả vuốt ve thân lý, đây là động tác cô hay làm lúc mất kiên nhẫn.

Lúc này, Thẩm Thanh Lan không chú ý tới, có hai người đàn ông đang ngồi chéo góc với họ, người mà bọn họ đang thảo luận chính là cô.

Một trong hai người có khuôn mặt rất ma mị, dưới cặp mày kiếm là một đôi mắt đào hoa đa tình, bên trong chứa đầy sự ngang bướng, tai đeo khuyên ruby, càng khiến cho các đường nét ngũ quan trên khuôn mặt anh ta thêm phần quyến rũ.

Ngồi đối diện anh ta là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, làn da rám nắng, đường nét rõ ràng, sắc sảo, mày kiếm mắt sáng, mang lại cho người khác cảm giác đây là một người rắn rỏi kiên cường.

Đây là hai người đàn ông có khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng đều thu hút ánh mắt người khác.

“Không ngờ lại gặp Nhị tiểu thư nhà họ Thẩm ở đây.” Người đàn ông có tướng mạo ma mị nhìn chằm chằm bóng dáng đi qua của Thẩm Thanh Lan rồi mở miệng.

“Cậu biết cô ấy?” Người đàn ông đối diện - Phó Hoành Dật mở miệng, giọng nói trầm thấp ôn hòa, rất êm tai.

“Cậu cũng biết đấy.” Hàn Dịch nói, “Cô ấy là em gái của Thẩm Quân Dục, chính là cô bé luôn theo sau chúng ta lúc nhỏ.”

Phó Hoành Dật chau mày, hiển nhiên là không có ấn tượng gì với chuyện Hàn Dịch nói. Nhưng nhà họ Thẩm và nhà họ Phó có quan hệ nhiều đời với nhau nên anh vẫn biết tình hình của Thẩm gia.

Tiểu thư nhà họ Thẩm - Thẩm Thanh Lan lúc năm tuổi bị bọn buôn người bắt cóc, nhiều năm không có tin tức, mãi mười một năm sau mới tìm về được.

“Cậu ở trong quân đội lâu năm, còn vị tiểu thư này bình thường sống kín tiếng, hiếm khi xuất hiện trước mặt người ngoài, cậu không biết cũng là điều dễ hiểu. Trước kia có nghe đồn, vị tiểu thư nhà họ Thẩm này lưu lạc bên ngoài từ nhỏ nên không được dạy bảo nhiều, vì vậy nhà họ Thẩm không để cô ấy xuất hiện trước mặt người ngoài. Mọi người chỉ biết Đại tiểu thư nhà họ Thẩm chứ không biết vị Nhị tiểu thư này. Hôm nay gặp, dường như không giống lời đồn lắm.” Hàn Dịch tùy tiện nói.

Anh ta đã gặp vô số người, tuy có bất ngờ với dung mạo xinh đẹp của Thẩm Thanh Lan, nhưng anh ta thích mẫu phụ nữ quyến rũ hơn, không có hứng thú với kiểu người lạnh lùng như Thẩm Thanh Lan. Huống chi, với gia thế của nhà họ Thẩm, anh ta không thể tùy tiện trêu chọc được.

“Cậu cũng nói đây là lời đồn.” Phó Hoành Dật bình thản nói, ánh mắt dừng trên sống lưng thẳng tắp của Thẩm Thanh Lan một lát rồi lập tức dời đi.

Hàn Dịch nghe anh nói như thế thì chau mày, nhìn Phó Hoàng Dật với vẻ hứng thú, “Cậu có hứng với cô ấy à?”

Phó Hoàng Dật lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, ánh nhìn có ý cảnh cáo, “Nếu tôi nhớ không lầm, năm nay cô ấy mới hai mươi một tuổi.” Ý trên mặt chữ, đây chỉ là một cô bạn nhỏ, dù sao năm nay anh cũng đã ba mươi một tuổi rồi.

Hàn Dịch không xem lời cảnh cáo ấy ra gì, trêu đùa: “Cậu không biết bây giờ đang có trào lưu đại thúc và loli sao?” Mặc dù loli này hơi lạnh lùng một chút.

Phó Hoàng Dật không để ý tới lời trêu đùa của Hàn Dịch mà tùy ý nói, “Tối qua tình cờ gặp Hàn phu nhân và dì tôi. Có vẻ gần đây Hàn phu nhân nóng lòng muốn ôm cháu rồi. Bà ấy đang bàn với dì tôi giới thiệu cho cậu vài cô cháu.”

“Đại ca, đại ca, em biết lỗi rồi, em không đùa nữa.” Hàn Dịch cầu xin tha thứ. Đối với loại người phong lưu đa tình như anh ta mà nói thì hôn nhân chính là lồng giam. Mà bây giờ, chuyện hôn nhân của anh ta là chuyện quan trọng nhất của cả gia đình.

**

Thẩm Thanh Lan cảm nhận được ánh mắt như có như không phía sau lưng, chỉ là trong ánh mắt đó không có chút nào ác ý nên cô không hề để ý.

“Thẩm tiểu thư là người ở đâu?” Vệ Lâm không thỏa mãn với thông tin Vu Hiểu Huyền cung cấp nên tự mình mở lời.

“Người Bắc Kinh.” Giọng điệu Thẩm Thanh Lan lạnh nhạt.

“Thật là trùng hợp, tôi cũng là người Bắc Kinh, có thời gian thì chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn. Vừa khéo cuối tuần này chúng tôi có một bữa tiệc, Thẩm tiểu thư có thời gian thì đi cùng đi.” Vệ Lâm nở một nụ cười tự cho là lịch thiệp, miệng thì mời, nhưng trong mắt lại như vô tình cố ý khiêu khích.

Thẩm Thanh Lan nhìn anh ta với vẻ nhàn nhạt, không lên tiếng trả lời.

“Thẩm tiểu thư không nề mặt tôi à?” Thấy cô không trả lời, Vệ Lâm có vẻ không vui. Anh ta thích người đẹp, cũng thích chinh phục người đẹp, nhưng không thích người đẹp không xem anh ta ra gì.

Tuy Vu Hiểu Huyền là người thi thoảng hơi ngờ ngếch nhưng cũng không ngốc. Nhận ra sự khiêu khích trong mắt Vệ Lâm, sắc mặt liền thay đổi. Mẹ cô nhìn người thế nào đây, mặt hàng như vậy cũng dám để cho cô gặp.

Đang định mở miệng châm chọc thì dưới bàn, một bàn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay hơi lạnh, trong khoảnh khắc đã dập tắt hết lửa giận trong lòng cô.

Vu Hiểu Huyền hơi thả lỏng, sao cô có thể quên được, tuy tính tình Thanh Lan lạnh nhạt nhưng cô ấy không phải là một người dễ trêu chọc. Lần này nhờ cô ấy đi xem mắt cùng cô cũng là để tăng sự can đảm cho bản thân.

“Người lớn trong nhà bị bệnh phải nằm viện, tôi định cuối tuần tới chăm sóc. Cảm ơn ý tốt của anh.” Thẩm Thanh Lan đáp, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước.

Người ta đã nói là người lớn trong nhà nằm viện, mặc kệ lời này có mấy phần thật thì Vệ Lâm cũng không thể bắt Thẩm Thanh Lan bỏ qua người lớn mà tới bữa tiệc được. Chỉ là, anh ta vẫn không từ bỏ ý định.

“Thẩm tiểu thư, cho xin số điện thoại đi! Có số điện thoại sẽ tiện liên hệ hơn. Cuối tuần chúng tôi thường đi phượt bằng xe hơi, Thẩm tiểu thư nếu rảnh có thể đi cùng chúng tôi. Tôi có xe, có thể chở cô.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Lan xẹt qua một tia không kiên nhẫn, lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh đến mức khiến người ta khó mà nắm bắt được, “Xem ra anh Vệ đây không bận rộn như lời mình nói nhỉ.”

Giọng nói bình tĩnh, nhưng Vệ Lâm vẫn nghe ra sự mỉa mai bên trong lời Thẩm Thanh Lan. Ai đó vừa nói mình thường bận rộn công việc, thường xuyên tăng ca, ít có thời gian đi tụ họp, lời Thẩm Thanh Lan rõ ràng là bảo anh ta đang nói dối. Sắc mặt vẫn luôn ôn hòa của Vệ Lâm cuối cùng cũng thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-ngot-hon-nhan>